

קול קורא

מכתבים למערכת

deot@israelhayom.co.il

ניקיון פסח

אבי הגיע פסח בא, וכולנו יודעים מה זה אומר – ניקיונות. כולנו, במהלך הניקיונות בבית, מגלים פתאום איזה מכתב שקיבלנו מהחבר בכיתה ד', תמונה מתקופת הצבא, ובעצם מקבלים אפשרות לעצור רגע ולבחון היכן אנו היום ולחשוב על כך שלמרות כל החדשות הרעות שבהן התקשורת מציפה אותנו – זה הזמן לבחון דווקא את היתרונות ולהכיר תורה. תורה על כך שהמדינה שלנו מספק מפותחת; על כך שאצלנו יש משטר פוליטי דמוקרטי; ועל כך שיש לנו בישראל חיי יום-יום, אף שאנחנו כישראלים מחפשים נואשות לברוח ממנה לחו"ל.

יונה בארט

לא צריך לצעוק

אלימות נגד הצוות הרפואי מתרחשת בכל יום. אמנם לרוב מדובר באלימות מילולית, אבל גם זה לא משהו שצריך להתעלם ממנו. אנשי הצוות הם נותני שירות שלמדו והוסמכו לתפקידם, אך הם קודם כל בני אדם. חשוב לזכור כי צעקות, אלימות ואיומים לא יורו את הטיפול וודאי שלא יגבירו את רצונם לטפל בנו. אם אנחנו רוצים לקדם משהו, אנו צריכים להוציא את העצבים על האחראים למערכת הבריאות הציבורית, ולא על האחוז האומללה שמטפלת ב־30 חולים לבדה.

עדי ורדי, חולון

כישורים נטו

כל הכבוד לח"כ נורית קורן, חברת הוועדה למינוי שופטים, על דרישתה למנות שופט בעל מוגבלות. כמה סמלי הדבר שזה קורה בסמיכות לפרסום הסקר על הדרת בעלי מוגבלויות מהחברה. עם זאת, הגיעה השעה, בעידן השוויון המודרני של שנות האלפיים, שמינוי שופטים, כמו בתחומי תעסוקה אחרים, יהיה חף מכל תיוג של מין, מוצא, מגזר או נכות וייבחן על פי כישורים נטו.

ציפי לידר, ירושלים

גלית אורן

לא להשאיר חיילים בבידודותם

כששומעים את המושג "חייל בודד", מרמיינים אנשים שהגיעו מארצות רחוקות כדי לשרת בצבא. אבל יש גם חיילים שגדלו במסגרות חוץ-יביתיות או כאלה שמשפחתם אינה מכירה בהם בגלל החלטתם להתגייס לצבא.

הצבא מקצה משאבים רבים לטיפול בחיילים בודדים. עם זאת, לחיילים אלו יש צרכים נוספים. בתקופת שירותם הם מנותקים מהמשפחה ומקהילות המוצא שלהם ומתמכרים המעשית והרגשית שהן מעניקות. יש להם צורך בהשתייכות, בתחושת בית ובחום אנושי. לפעמים כל מה שחייל בודד זקוק לו הוא אוויר קשבת או חיבוק חם, ולצרכים אלו הצבא אינו יכול תמיד לתת מענה הולם.

הבעיה של צורכי ההשתייכות והתמיכה שלהן זקוקים החיילים הבודדים עשויה להיראות פרטית ונקודתית, אבל היא אינה כזאת. הבעיה מעלה שאלות עמוקות לגבי עצמנו ולגבי דמות החברה שבה אנו רוצים לחיות. מהם גבולות המחויבות החברתית שלנו, וכיצד אנחנו רוצים לראות את החברה והקהילה?

בשנים האחרונות התרחשה בישראל מהפכה שקטה. מחברה קולקטיביסטית, שאזרחיה נתפסו ככלי בשירות הפרויקט הלאומי, הפכנו לחבריה אינדיבידואליסטית שמעלה על נס את הפרט, ייחודו ושאיפותיו, ושקיים בה פלורליזם כלפי דרכי חיים שונות. אנחנו נוטים פחות לתפוס את עצמנו כ"משפחה אחת גדולה", ויותר כאוסף אזרחים חופשיים במדינה.

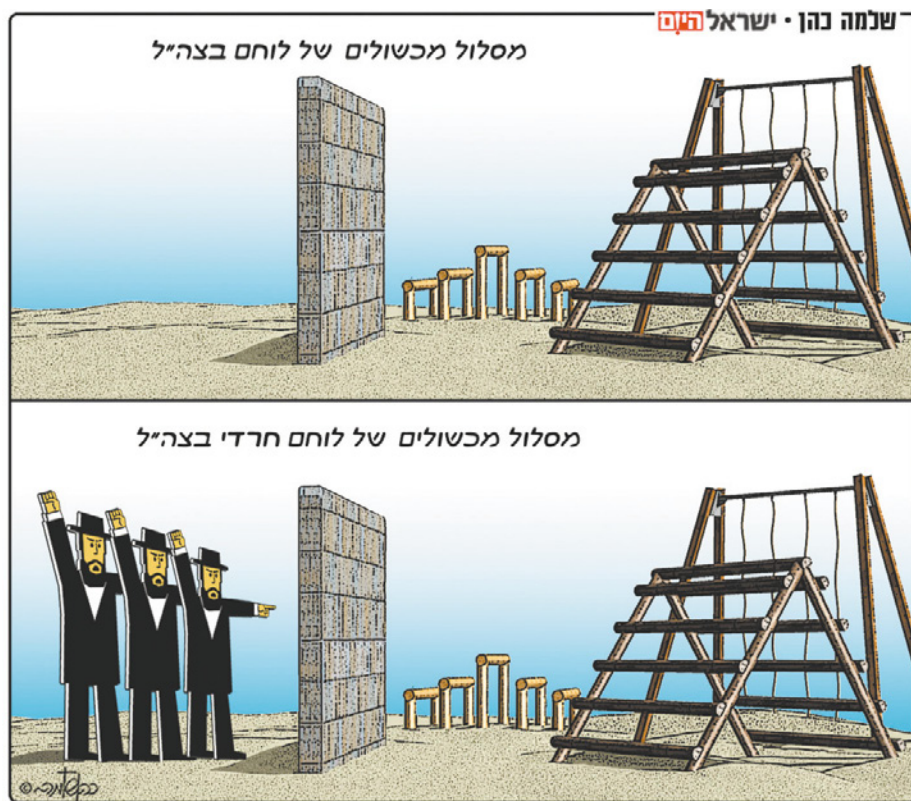
מבחינות רבות, זהו תהליך מבורך. המפנה האינדיבידואליסטי מאפשר מימוש עצמי לכל אדם בהתאם לרצונו ולנטייתו. עם זאת, מפנה זה מרגיש את קיומם של אתגרים הנובעים מהמאפיינים הייחודיים של החברה. החיילים הבודדים הם אתגר כזה, ומי קרה מבחן לדמותנו כחברה. חיילים אלה מנותקים ממקורות התמיכה המשפחתיים והקהילתיים. מדובר בצעירים התורמים למדינה ולאזרחיה, ובסופו של דבר נשארים עם תחושות של תלישות ובודדות. החיילים נותרים לבד, מנותקים מקשרים משפחתיים וקהילתיים, וללא קרובי משפחה זמינים שידאגו לצורכיהם בעוד הם בבסיס, בשמירה, בתורנויות ובשטח. הסוגיה של החיילים הבודדים – בכל יום בשנה אבל בעיקר לקראת תקופת החגים – מעלה למודעות את האספקטים המוסריים של הקשרים בין היחיד לקהילה. היא מרגימה את העובדה שאין די באמצעים חומריים ומוסריים כדי לענות על צורכיהם של יחידים. יש צרכים שמוסדות אינם יכולים לספק, ואנחנו צריכים למצוא דרכים לשמר קהילות וולונטריות. המחויבות החברתית שלנו צריכה לכלול לא רק תרומה למדינה, אלא גם תרומה לקהילה, תוך שימת דגש על הצרכים הרגשיים של חברי הקהילה.

החיילים הבודדים התגייסו בצעד נועז. לא בקרב בשטח אלא במהלך קרב על מי שהם, על זהותם, על צביון חייהם. לנו כקהילה יש חובת הכרת הטוב אליהם

החיילים הבודדים התגייסו בצעד נועז. לא בקרב בשטח אלא במהלך קרב על מי שהם, על זהותם, על צביון חייהם. חלקם פשוט קם ועזב חיי נוחות ורדי גע, תוך החלטה שהגנת מדינת ישראל היא הערך החשוב ביותר עבורם. חלקם פעל באותה הדרך על מנת להרגיש כי ייעודם מתמלא וכי הם מבצעים את שליחותם, וזאת אף שהבית החם שבו גדלו היתווה מסלול שונה וזר. לנו כקהילה יש חובת הכרת הטוב אליהם. אסור להשאיר אותם בצד הדרך. אסור לנו להשאיר את הבנים והבנות האלה לבדם.

החיילים הבודדים התגייסו בצעד נועז. לא בקרב בשטח אלא במהלך קרב על מי שהם, על זהותם, על צביון חייהם. חלקם פשוט קם ועזב חיי נוחות ורדי גע, תוך החלטה שהגנת מדינת ישראל היא הערך החשוב ביותר עבורם. חלקם פעל באותה הדרך על מנת להרגיש כי ייעודם מתמלא וכי הם מבצעים את שליחותם, וזאת אף שהבית החם שבו גדלו היתווה מסלול שונה וזר. לנו כקהילה יש חובת הכרת הטוב אליהם. אסור להשאיר אותם בצד הדרך. אסור לנו להשאיר את הבנים והבנות האלה לבדם.

הכתובת היא מנהלת עמותת אלמוג שלוני

פרופ' אייל זיסר

פגישות עם רוח אופטימית

בשאלות הסורית, העיראקית והתימנית, וגם מתקשות לגבש חזית אחידה נגד איראן. מכיוון שכך, העדיפו המשתתפים לשלם מס שפתיים לנושא היחיד שלגביו הם יכולים להגיע להסכמה, הלא הוא הסוגיה הפלשתינית. אבל שעה שמלך ירדן דיבר גבוהה-גבוהה על היותה של שאלת פליטות מרכזיות ולמעשה יחידה בעבור הערבים, בחר אותו המלך לארח את דיוני הפיסגה באתר תיירותי מבודד לחוף ים המלח ולא בבירה הירדנית, רבת עמון, בשל איום הטרור האיסלאמי של דאעש. איום זה הוא כידוע האיום המרכזי שעיינו מתמודדת כיום מממלכת ירדן, ואין לו כל קשר לשאלת הסכסוך הישראלי-פלשתיני.

ערב פגישת איסי וטראמפ דווח בתקשורת בהרחבה כי מנהיגי ערב החליטו לפעול במשותף על מנת לחזק את הנשיא האמריקני להביא לחי דוש שיחות השלום בין ישראל לבין הפלשתינים על בסיס יוזמת השלום הערבית. אלא שספק אם בדיווח זה יש ממש. ולראיה – דובריה הרשמיים של הממשלה בקהיר שבו והדגישו כי איסי בא לדון עם טראמפ בבקיעותיה של מצרים, הממוקרות כולן במאבק בטרור ובקשייה של הכלכלה המצרית. במישור האזורי, לעומת זאת, מודאגת קהיר מגניסיונותיה של איראן לחדור לעולם הערבי ולקנות בו אחיזה.

למול שלל אתגרים אלו בולטת חשיבותה של ישראל כשותף אסטרטגי אמין ובעל ערך, שכבר כיום מקיימת עימו מצרים שיתוף פעולה הדוק. הן מצרים והן ירדן מעוניינות להבטיח, ואף לקדם ולהעמיק, את שיתוף הפעולה האסטרטגי שלהן עם ישראל. לארה"ב תפקיד חשוב בביסוס שיתוף פעולה אזורי, כדי ברית אסטרטגית זו, ההולכת ונרקמת באזור, למול האיומים המשותפים שעיינו מתמודדות מדינות ערב וישראל. ברית שכזו עשויה לסייע בקידום שיחות בין ישראל לבין הפלשתינים, ובלבד שלא תהפוך בת ערובה לגיחמות הפלשתיניות, וממילא לעליות ולמודרות בדיאלוג שבין ירושלים לרמאללה.

השילוב בין בעל הבית החדש בבית הלבן להיתרונות הערבית למול האתגרים שלמולן ניצבות מדינות כמצרים וכירדן, הוא אפוא שמבטיח התחלה חדשה ביחסי ישראל והפלשתינים על בסיס שיתוף הפעולה המעמיק בין ישראל לערבים.

פגישתם של הנשיא טראמפ ונשיא מצרים עבד אל-פתאח איסי אתמול בווינגטון, החלה עונת העלייה לרגל של מנהיגי ערב לבית הלבן. בעקבות איסי יגיע מחר גם מלך ירדן, המלך עבדאללה, ובהמשך החדוש צפוי להגיע לווינגטון מנהיגי הרשות הפלשתינית אבו מאזן. קשה להמעיט בערכם של ביקורים אלו. אחרי הכל, איסי נמנע מלבקר בבית הלבן בימיו של הנשיא אובאמה, וליתר דיוק אובאמה הוא שנמנע מלהזמין לפגישתו. אין פלא שמצרים צהלה ושמחה אתמול לנוכח מה שתואר בקהיר כ"שמש של טראמפ שזרחה מחדש מעל ליחסי מצרים וארה"ב אחרי שנים ארוכות של אפלה". וושינגטון שבה אפוא למלא תפקיד מרכזי ומוביל במזרח התיכון, כיאות למעצמה המקיימת באזור נוכחות צבאית משמעותית ומסייעת במיליארדים רבים של דולרים לרבות ממדינות ערב. בכך יש גם כדי להכניס סדר ורפורמציה למפת המזרח התיכון, שאותה ביקשה רוסיה לעצב מחדש, תוך הסתמכות על איראן. שהרי רוסיה אינה יכולה באמת להתחרות עם ארה"ב על ליבן של מדינות ערב. אין לה המשאבים הכלכליים שיש לווייטנאם, גטון, ואף לא עוצמה ונוכחות צבאית המתקרבת לזו של ארה"ב, ולבר מכה, מוסקבה נושאת על גבה את החטטרת האיראנית.

דובריה הרשמיים של קהיר שבו והדגישו כי איסי בא לדון עם טראמפ בבקיעותיה של מצרים, הממוקרות כולן במאבק בטרור ובקשייה הכלכלה המצרית

המנהיגים הערבים מגיעים לטראמפ שבוע בדיוק לאחר סיומה של פיסגת מנהיגי ערב. ההישג החשוב של הפיסגה היה כידוע בעצם קיומה, וכדי שתתפתח מנהיגו הבכירים של העולם הערבי כה, לאחר שנים ארוכות של שיתוק וחידלון בעקבות פרוץ "האביב הערבי" וקריסתן של רבות ממדינות ערב.

אלא שכינוסה של הפיסגה לא העיד בהכרח על אחדות שורות, וגם לא על הסכמה אמיתית בכלל הסוגיות שעל הפרק. מדינות ערב חלוקות ביניהן

סטיקרו היום
100 סטונות

חזר בסערה